

UOHSX0080BC5

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R292/2015/VZ-03515/2016/321/EDy

Brno 1. února 2016

V řízení o rozkladu ze dne 8. 9. 2015, doručeném téhož dne Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zadavatelem –

- **Česká republika – Ministerstvo dopravy**, IČO 66003008, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha 1,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-S0399/2015/VZ-25089/2015/521/OPi ze dne 26. 8. 2015 ve věci přezkoumání úkonů zadavatele při zadávání veřejné zakázky s názvem „**Zajištění provozu a rozvoje Centrálního registru vozidel**“ zadávané formou otevřeného řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 29. 4. 2015 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 30. 4. 2015 pod ev. č. 509214 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 5. 5. 2015 pod ev. č. 2015/S 086-155655, jehož dalším účastníkem je navrhovatel –

- **ICZ a.s.**, IČO 25145444, se sídlem Na hřebenech II 1718/10, 140 00 Praha 4, ve správním řízení zastoupen na základě plné moci ze dne 17. 6. 2015 Mgr. Petrou Koutnou, advokátkou, ev. č. ČAK 11082, AK Koutná, Slušná & Bělohávek v.o.s., IČO 27560937, se sídlem Kostelní 875/6, 170 00 Praha 7

jsem podle § 152 odst. 5 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů a na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0399/2015/VZ-25089/2015/521/OPi ze dne 8. 7. 2014

potvrzují

a podaný rozklad

zamítám.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení vedené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Dne 8. 7. 2015 obdržel Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“), který je podle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹, návrh navrhovatele – společnosti ICZ a.s., IČO 25145444, se sídlem Na hřebenech II 1718/10, 140 00 Praha 4, ve správním řízení zastoupen na základě plné moci ze dne 17. 6. 2015 Mgr. Petrou Koutnou, advokátkou, ev. č. ČAK 11082, AK Koutná, Slušná & Bělohávek v.o.s., IČO 27560937, se sídlem Kostelní 875/6, 170 00 Praha 7 (dále jen „**navrhovatel**“) – na přezkoumání úkonů (dále jen „**návrh**“) zadavatele – Česká republika – Ministerstvo dopravy, IČO 66003008, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha 1 (dále jen „**zadavatel**“), při zadávání veřejné zakázky s názvem „Zajištění provozu a rozvoje Centrálního registru vozidel“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 29. 4. 2015 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 30. 4. 2015 pod ev. č. 509214 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 5. 5. 2015 pod ev. č. 2015/S 086-155655 (dále jen „**veřejná zakázka**“). Součástí návrhu byl návrh na nařízení předběžného opatření spočívajícího v pozastavení zadávacího řízení veřejné zakázky.
2. Předmět plnění veřejné zakázky zadavatel vymežil v bodě 3.3 zadávací dokumentace jako poskytování služeb podpory provozu a dalšího rozvoje Centrálního registru vozidel (dále jen „**CRV**“) v rozsahu a za podmínek stanovených v zadávací dokumentaci, zejm. pak v příloze 5 zadávací dokumentace. V uvedeném bodě dále vyjmenovává plnění, která bude povinen vybraný uchazeč poskytovat. Bod 3.3 zadávací dokumentace je citován Úřadem v bodě 50 napadeného rozhodnutí a je možné na něj pro stručnost odkázat.
3. K prokázání kvalifikace dle § 56 odst. 2 písm. b) zákona zadavatel požadoval v bodě 6.4.2 zadávací dokumentace seznam techniků či technických útvarů, které se budou podílet na plnění veřejné zakázky (tzv. realizační tým uchazeče). Ve vztahu k jednotlivým osobám realizačního týmu vymežil dle § 56 odst. 5 písm. e) zákona (v bodu 57 odůvodnění napadeného rozhodnutí vlivem chyby v psaní nesprávně uvedeno písmeno c)) minimální úroveň tohoto kvalifikačního předpokladu mimo jiné prostřednictvím požadavku

¹ Pozn.: Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu § 26 zákona v návaznosti na § 158 odst. 1 a 2 zákona, není-li uvedeno jinak.

na minimální úroveň dosaženého vzdělání, konkrétně na středoškolské či vysokoškolské „vzdělání technického směru“, k tomu odpovídající praxi a u některých osob i příslušnou certifikaci.

4. V rámci dodatečných informací č. 2 ze dne 29. 5. 2015 zadavatel k dotazu č. 7 uvedl, že „uznává pro potřeby VŘ jako technické vzdělání odborníky, kteří mají ukončené studium na matematickofyzikální fakultě nebo mají vystudován některý matematický obor na přírodovědecké fakultě na Univerzitě Karlově, na přírodovědecké fakultě Masarykovy univerzity v Brně nebo na Vysoké škole ekonomické v Praze studovali obory a studijní programy jako informatika, aplikovaná matematika či aplikovaná informatika, informatika s matematikou, matematická analýza nebo informační systémy.“
5. V rámci dodatečných informací č. 13 ze dne 11. 6. 2015 zadavatel k dotazu č. 2 upřesnil, „že prostřednictvím své odpovědi č. 7 v Dodatečných informacích č. 2 reagoval na konkrétní dotaz uchazeče [...] Není tedy pravdou, že by předmětem uvedené odpovědi zadavatele bylo vymezení termínu ‚vzdělání technického směru‘ prostřednictvím uvedení několika oborů na několika konkrétních školách, jak tvrdí dodavatel. Zadavatel v rámci předmětné odpovědi pouze uvedl, že pro potřeby předmětné veřejné zakázky uznává jako vzdělání technického směru i výše uvedené vzdělání. Zadavatel je přesvědčen, že nezměnil zadávací podmínky veřejné zakázky, ani neovlivnil okruh uchazečů, kteří mohou podat nabídku v rámci veřejné zakázky, kdy současně uvedl, že není pravdou, že by v rámci Dodatečných informací č. 2 nově vymezoval nebo upravoval požadavky na prokázání kvalifikace.“
6. Nejen proti tomuto požadavku zadavatele brojil navrhovatel ve svém návrhu a jemu předcházejících námitkách podaných zadavateli dne 19. 6. 2015 (tj. před lhůtou pro podání nabídek k veřejné zakázce, která byla stanovena na den 22. 6. 2015). Navrhovatel, přesvědčen o vadně nastavených zadávacích podmínkách, nabídku nepodal.
7. Dne 29. 6. 2015 bylo navrhovateli doručeno rozhodnutí zadavatele z téhož dne, jímž zadavatel nevyhověl námitkám stěžovatele (navrhovatele) proti zadávacím podmínkám veřejné zakázky.
8. Vzhledem k tomu, že navrhovatel nepovažoval rozhodnutí zadavatele o námitkách za učiněné v souladu se zákonem, podal k Úřadu dne 8. 7. 2015 návrh na přezkoumání úkonů zadavatele. Navrhovatel požadoval uložení nápravného opatření ve smyslu § 118 odst. 1 zákona v podobě zrušení zadávacího řízení na veřejnou zakázku. Současně podal i návrh na vydání předběžného opatření dle § 117 odst. 1 písm. b) zákona, jímž se domáhal pozastavení zadávacího řízení veřejné zakázky.
9. Úřad obdržel návrh téhož dne. Tímto dnem bylo podle § 113 zákona zahájeno správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele.
10. Dne 30. 7. 2015 Úřad obdržel návrh navrhovatele z téhož dne na nařízení předběžného opatření dle § 117 odst. 1 písm. a) zákona spočívající v zákazu uzavřít smlouvu v zadávacím řízení o veřejné zakázce.
11. Rozhodnutím č. j. ÚOHS-S0399/2015/VZ-20974/2015/521/OPI/ZKu ze dne 31. 7. 2015 Úřad rozhodl o zamítnutí návrhů navrhovatele na nařízení předběžných opatření dle § 117 odst. 1 písm. a) a b) zákona, neboť zadávací řízení nebylo ve fázi, jež by zmařila účel dozorové

činnosti. Proti výroku II. rozhodnutí podal navrhovatel dne 12. 8. 2015 rozklad, který podáním ze dne 28. 8. 2015 vzal zpět.

12. Rozhodnutím č. j. ÚOHS-S0339/2015/VZ-22924/2015/521/Opi ze dne 13. 8. 2015 Úřad nařídil z moci Úřední dle § 117 odst. 1 písm. a) zákona zadavateli předběžné opatření spočívající v zákazu uzavřít smlouvu v zadávacím řízení veřejné zakázky, neboť zadávací řízení se dostalo do fáze, jež by ohrozila účel správního řízení orgánu dozoru, uzavřením smlouvy by totiž muselo být správní řízení zastaveno. Proti tomuto rozhodnutí podal dne 19. 8. 2015 zadavatel rozklad.

II. Napadené rozhodnutí

13. Dne 26. 8. 2015 vydal Úřad rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0399/2015/VZ-25089/2015/521/OPI (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), které bylo zadavateli doručeno téhož dne.
14. Výrokem I. napadeného rozhodnutí Úřad shledal, že zadavatel nedodržel postup stanovený v § 44 odst. 1 zákona ve spojení s § 6 zákona, neboť v bodě 6.4.2 zadávací dokumentace nevymezil minimální úroveň technického kvalifikačního předpokladu dle § 56 odst. 2 písm. b) zákona v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky, když požadoval, aby členové realizačního týmu mj. disponovali SŠ/VŠ „vzděláním technického směru“, aniž by tento neurčitý pojem blíže vymezil, čímž zároveň nedodržel zásadu transparentnosti zadávacího řízení, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a dosud nedošlo k uzavření smlouvy. Výrokem II. uložil nápravné opatření, kterým zrušil zadávací řízení. Výrokem III. Úřad uložil zadavateli uhradit náklady řízení 30 000 Kč.
15. V odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad dospěl k závěru, že je pojem „vzdělání technického směru“ natolik široký a obecný, že nelze přesně formulovat jeho meze a skupina přiměřeně informovaných uchazečů nebude takový pojem vykládat stejným způsobem. K tomuto závěru ho vedla nejen skutečnost, že tento požadavek byl předmětem žádostí o dodatečné informace, ale i skutečnost, že tento pojem není nijak blíže specifikován ani v předpisech upravujících středoškolské a vysokoškolské vzdělávání. V bodě 59 napadeného rozhodnutí pak uvedl příklady oborů s technickým zaměřením, u kterých může vznikat interpretační nejistota, zda budou zadavatelem akceptovány.
16. Své rozhodnutí rovněž opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 3 As 63/2014, kde se Nejvyšší správní soud vyjádřil i k pojmu „vzdělání technického směru“, přičemž dospěl k závěru, že se jedná o pojem nejednoznačný, připouštějící různé výklady. Rovněž konstatoval, že *„nelze na dodavateli spravedlivě požadovat, aby se dohadoval, co v zadávací dokumentaci neurčitě formulovaným kvalifikačním požadavkem zadavatel míní. Není totiž povinností budoucího uchazeče o veřejnou zakázku, aby domýšlel význam a obsah jednotlivých kvalifikačních předpokladů obsažených v zadávací dokumentaci veřejné zakázky, nejsou-li formulovány jednoznačně [...]“*. K odstranění nejednoznačnosti pojmu pak dle Úřadu nevedly ani poskytnuté dodatečné informace č. 2, 13 a 17, když jejich prostřednictvím zadavatel odpovídal pouze na dotaz ohledně akceptace konkrétního vzdělání osob dodavatele, aniž by obsah pojmu jakkoliv blíže vymezil.
17. Úřad dále dovodil, že postup zadavatele mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, neboť v důsledku nezákonného užití zadavatelem formulované podmínky, existoval nebo mohl existovat okruh potencionální uchazečů, kteří by nabídku podali, pokud by zadávací

podmínky byly prosty nezákonné podmínky. Dovodil také, že návrh navrhovatele splňoval i podmínku specifikace hrozící újmy.

18. Uložení nápravného opatření spočívajícího ve zrušení zadávacího řízení Úřad odůvodnil prokázáním nezákonného postupu zadavatele a nemožností napravit pochybení zadavatele zrušením např. pouze některého úkonu zadavatele.
19. Dalšími v návrhu namítanými pochybeními zadavatele při zadávání veřejné zakázky se Úřad z důvodu procesní ekonomie nezabýval.

III. Rozklad podaný zadavatelem

20. Dne 8. 9. 2015 podal zadavatel proti napadenému rozhodnutí rozklad, který byl téhož dne doručen Úřadu. Rozklad byl podán v zákonné lhůtě.
21. V podaném rozkladu zadavatel namítal, že Úřad nedostatečně posoudil otázku podstatného vlivu na výběr nejhodnější nabídky, když vyšel pouze z hypotetických tvrzení, aniž by dostatečně posoudil skutkový stav věci. Citací z rozhodnutí Úřadu ze dne 17. 10. 2012, č. j. ÚOHS-R246/2012/VZ-19482/2012/310/IPs, zadavatel poukázal na to, že požadavek na „vzdělání technického směru“ je třeba vykládat ve spojení s předmětem veřejné zakázky a je třeba přihlídnout k obsahu studovaného oboru a že po zadavateli nelze spravedlivě požadovat, aby vypisoval všechny studijní obory, které je ochoten přijmout k prokázání technického kvalifikačního předpokladu. Zadavatel dále uvedl, že vzhledem k předmětu, složitosti a hodnotě veřejné zakázky jsou veřejnou zakázku schopni plnit pouze dodavatelé s rozsáhlou personální základnou, kteří mají zkušenosti v obdobných zadávacích řízeních, kde se požadavek na „vzdělání technického směru“ běžně vyskytuje. Z uvedeného usuzuje, že pojem „vzdělání technického směru“ bylo možné považovat za pojem dostatečně jasný a určitý.
22. Zadavatel dále připomněl, že dodavatelé měli možnost se v rámci žádosti o poskytnutí dodatečných informací dotázat, zda vzdělání konkrétních členů realizačního týmu splňuje podmínky zadavatele. Zadavatel byl přesvědčen, že svým požadavkem na „vzdělání technického směru“ nemohl ani potencionálně znemožnit podání nabídky v zadávacím řízení. Touto skutečností se dle zadavatele Úřad nijak blíže nezabýval. Navrhovatel pak dle zadavatele dostatečným způsobem nevyužil institutu dodatečných informací a nepoložil dotaz ohledně významu předmětného kvalifikačního předpokladu a naopak bezdůvodně a obstrukčně brojil proti něčemu, co je jasné a zřejmé. Úřadem tvrzená újma navrhovatele v důsledku nepodání nabídky pak postrádala oporu ve skutkovém stavu věci i v zákoně. Zadavatel byl navíc přesvědčen o účelovosti navrhovatelova postupu.
23. V další části rozkladu zadavatel namítl neaplikovatelnost rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 3 As 63/2014-28, který se zabýval výkladem pojmu „vzdělání technického směru“ pro jeho nepřiléhavost, neboť se dle zadavatele jednalo o zcela jinou skutkovou situaci, když v dané věci dotyčný zadavatel negativním způsobem vymezil, co se nerozumí vzděláním technického směru.
24. Zadavatel rovněž tvrdil, že postupem Úřadu došlo k narušení principu právní jistoty a legitimního očekávání. Dle zadavatele je předmětný požadavek („vzdělání technického směru“) v praxi zadavatelů běžně používán, aniž by Úřad tento požadavek ve své dosavadní praxi jakkoliv rozporoval. Výčtem zákonů pak zadavatel doložil, že je pojem „vzdělání

technického směru“ běžně používán i v platné legislativě. Poukázal na soulad jeho postupu s rozhodovací praxí Úřadu, konkrétně rozhodnutí Úřadu ze dne 13. 8. 2012, č. j. ÚOHS-S71/2012/VZ-6285/2012/510/MOn, a rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 17. 10. 2012, č. j. ÚOHS-R246/2012/VZ-19482/2012/310/IPs. Zadavatel uvedl, že si je sice vědom, že uvedené rozhodnutí předsedy Úřadu bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně, ovšem zdůraznil, že se jednalo o zrušení z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí a že Úřad na svém věcném stanovisku setrval i v řízení před Nejvyšším správním soudem.

25. S ohledem na uvedené je zadavatel přesvědčen, že Úřad nesprávně posoudil srozumitelnost pojmu „vzdělání technického směru“, když jej posuzoval izolovaně a nikoliv v kontextu ostatních kvalifikačních předpokladů. Současně dodal, že trvání na závěrech Úřadu v napadeném rozhodnutí by mělo negativní dopad na možnost definování kvality osob podílejících se na realizaci plnění veřejných zakázek pro příliš úzké vymezení a diskriminaci potenciální uchazečů. Případná marginální nejistota ohledně požadavku je při zvážení možnosti využití institutu dodatečných informací dle zadavatele zcela eliminována.

Závěr rozkladu

26. Z důvodu nesprávného právního posouzení věci zadavatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a řízení zastavit, event. zrušit a věc vrátit Úřadu k novému projednání.

Vyjádření navrhovatele

27. Podáním ze dne 16. 9. 2015 se k námitkám uvedeným v rozkladu zadavatele vyjádřil navrhovatel, který se ztotožňuje se závěry napadeného rozhodnutí a nad rámec dodává, že nejasné zadávací podmínky mohly ovlivnit (v jeho případě i ovlivnily) okruh uchazečů, kteří podali nabídky. Navrhovatel důrazně odmítá, že by se svým jednáním snažil zmařit zadávací řízení a dodává, že se v rámci lhůty pro podání nabídek snažil vyjasnit nejednoznačně stanovené zadávací podmínky, a to jak formou žádostí o dodatečné informace (žádosti ze dne 9. 6. 2015 a 11. 6. 2015, na které zadavatel odpovídal v rámci dodatečných informací č. 13 a č. 17), tak formou podání námitek ještě před lhůtou pro podání nabídek, kde zadavatele žádal o jasné specifikování zadávacích podmínek. Nesouhlasí proto s tvrzením zadavatele, že by neusiloval o vyjasnění nejednoznačného kvalifikačního předpokladu „vzdělání technického směru“. Rovněž podotýká, že o vysvětlení uvedené podmínky žádal i jiný z dodavatelů a odkazuje přitom na dodatečné informace č. 2. Již jen z toho, že některým dodavatelům, zvažujícím účast v zadávacím řízení, nebyla podmínka „vzdělání technického směru“ jasná, musela být zadavateli neurčitost této podmínky zřejmá a měl ji proto jakýmkoliv dostatečně zpřesňujícím způsobem vyložit. S ohledem na uvedené žádá navrhovatel zamítnutí rozkladu.

Námitka podjatosti

28. Podáním ze dne 5. 1. 2016 v souvislosti se zveřejněním tiskové zprávy Úřadu ze dne 9. 12. 2015 pod názvem „Ministerstvo dopravy opět svaluje vinu na druhé“ podepsané předsedou Úřadu, která se měla týkat projednávané věci, vnesl zadavatel námitku podjatosti předsedy Úřadu. Zadavatel je totiž přesvědčen, že vzhledem k obsahu tiskové zprávy lze důvodně předpokládat, že předseda Úřadu má s ohledem na svůj poměr k věci, zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o jeho nepodjatosti. O tom dle zadavatele svědčí postoj předsedy Úřadu, který už jen vzhledem k titulku tiskové zprávy není neutrální,

a rovněž skutečnost, že se předseda Úřadu vyjadřuje k probíhajícímu správnímu řízení a předem veřejně avizuje výsledek vlastní rozhodovací činnosti. Uvedené dle zadavatele dokládají též tiskové zprávy z 5. 11. 2015 a 27. 8. 2015 zveřejněné na webových stránkách Úřadu a týkající se zadavatele.

IV. Řízení o rozkladu

29. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

30. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a dále správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
31. Úřad postupoval správně a v souladu se zákonem, když výrokem I. napadeného rozhodnutí rozhodl o nezákonném postupu zadavatele a výrokem II. jako opatření k nápravě zrušil zadávací řízení na veřejnou zakázku a výrokem III. zadavateli uložil uhradit náklady řízení. V následující části odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou v podrobnostech uvedeny důvody, pro které jsem přistoupil k potvrzení napadeného rozhodnutí a zamítnutí rozkladu.

V. K námitkám rozkladu

K zadavatelovu požadavku na „vzdělání technického směru“

32. Podstatou věci je posouzení, zda zadavatelem uvedený požadavek na vzdělání konkrétních členů realizačního týmu byl formulován dostatečně jasně a určitě z pohledu požadavků § 44 odst. 1, věta první zákona, podle něhož zadávací dokumentace je soubor dokumentů, údajů, požadavků a technických podmínek zadavatele vymezujících předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky. Toto ustanovení upřesňuje v § 6 zákona formulovanou obecnou zásadu transparentnosti veřejné zakázky, kterou je třeba respektovat vždy. Právě z této zásady také pramení požadavek jednoznačnosti, konkrétnosti a přesnosti zadávací dokumentace.
33. Tyto závěry potvrzuje i ustálená judikatura (srov. k tomu např. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 18. 9. 2014, sp. zn. 62 Af 40/2013, a ze dne 26. 9. 2014, sp. zn. 62 Af 43/2013). Z uvedené judikatury vyplývá, že *„zejména zadávací dokumentace pak musí uchazečům sloužit coby dostatečně konkrétní, jasný, jednoznačný a srozumitelný zdroj informací o tom, jak mají zpracovat své nabídky, neboť zadávací dokumentace podle § 44 odst. 1 ZVZ vymezuje předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky. Za správnost a úplnost zadávací dokumentace odpovídá zadavatel.“*
34. Uvedená judikatura rovněž dále vysvětluje že *„[z]adávací dokumentací se tedy rozumí souhrn všech konkrétní požadavků zadavatele na zpracování nabídky. Z těchto požadavků pak následně, nad rámec kritérií obsažených v oznámení zadávacího řízení, vyplynou i podrobná*

pravidla pro určení, která nabídka je pro zadavatele nejvýhodnější a která se tak stane nabídkou vítěznou. Základem zadávací dokumentace je tedy co nejpřesnější vymezení předmětu veřejné zakázky (tedy plnění, které zadavatel požaduje a ve vztahu k němuž mají být podávány nabídky) i způsobu jeho naceňování (je-li hodnotícím kritériem cena plnění), jenž musí být dodavateli při podávání nabídek dodržen, to vše provedené natolik podrobným, srozumitelným a co do významu jednotlivých údajů jednoznačným způsobem, který umožní samotné sestavení nabídky na nediskriminačním principu, její následné transparentní hodnocení zadavatelem, a to především za dodržení pravidla o porovnatelnosti nabídek, a poté i následné objektivní přezkoumání toho, zda zadavatel hodnotil nabídky takovým způsobem, jakým podle zadávací dokumentace měl, a zda takové hodnocení neporuší některou ze zásad podle § 6 ZVZ.“ Uvedené již ostatně uvedl Úřad v napadeném rozhodnutí citací rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 3. 2008, sp. zn. 62 Ca 33/2007.

35. *V citovaných rozsudcích je dále odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedeno, že „[p]okud by zadávací podmínky nebyly dostatečně jasné, přesné, srozumitelné a jednoznačné, pak taková nejasnost nemůže jít k tíži kteréhokoli z dodavatelů, nýbrž k tíži samotného zadavatele (shodně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2009 ve věci sp. zn. 2 Afs 86/2008, ze dne 26. 3. 2009 ve věci sp. zn. 2 Afs 87/2008 a ze dne 30. 3. 2011 ve věci sp. zn. 1 Afs 8/2011). V takovém případě by tedy zadávací podmínky ve věci právě posuzované nemohly obstát.“*
36. *Pokud jde o stanovení technických kvalifikačních předpokladů, jejichž součástí je i požadavek zadavatele na „vzdělání technického směru“, pak ty jsou nedílnou součástí zadávací dokumentace a musí tedy mimo jiné splňovat podmínky na ni kladené. Musí být proto jasné, srozumitelné a konkrétní. Takové stanovení je pak plně v kompetenci zadavatele a jakákoliv nejednoznačnost nemůže vést, ve světle shora uvedené judikatury, k tíži potenciálních uchazečů. Úkolem zásady transparentnosti je totiž „zajištění toho, aby zadávací řízení probíhalo konkrétním a předvídatelným způsobem za předem jasně a srozumitelně stanovených podmínek. [...] Porušením této zásady je pak jakékoliv jednání zadavatele, které způsobuje nečitelnost zadávacího řízení. Tak tomu může být např. i tehdy, pokud zadávací dokumentace neobsahuje jednoznačně a srozumitelně formulovaná pravidla“ (srov. k tomu rozsudek Krajského soudu v Brně, ze dne 15. 2. 2012, sp. zn. 62 Af 50/2011).*
37. *Požadavky na seznam techniků či technických útvarů, které se budou podílet na plnění veřejné zakázky (realizační tým uchazeče) zadavatel specifikoval v bodě 6.4.2 zadávací dokumentace, které je podrobně citováno v bodě 51. napadeného rozhodnutí, na který tímto pro stručnost odkazuji. Dokončené středoškolské nebo vysokoškolské vzdělání technického směru požadoval zadavatel konkrétně u těchto osob: vedoucí týmu, zástupce vedoucího týmu – projektový manažer, hlavní architekt a bezpečnostní specialista.*
38. *Zadavatel pak v rozkladu namítá, že požadavek na „vzdělání technického směru“ považoval za jasný a srozumitelný, když ve světle rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 17. 10. 2012, č. j. ÚOHS-R246/2012/VZ-19482/2012/310/IPs „tento požadavek je třeba vykládat ve spojení s předmětem veřejné zakázky a je třeba přihlédnout k obsahu studovaného oboru. Nelze po zadavateli spravedlivě požadovat, aby vypsál všechny obory, které je ochoten přijmout při prokázání technického kvalifikačního předpokladu.“ Veřejnou zakázku jsou přitom dle zadavatele, vzhledem k předmětu, složitosti a hodnotě veřejné zakázky, schopni plnit pouze*

dodavatelé s rozsáhlou personální základnou, kteří mají zkušenosti v obdobných zadávacích řízeních, kde se takový požadavek běžně vyskytuje.

39. V tomto směru je třeba upozornit na skutečnost, že předmětné rozhodnutí předsedy, na které ve své argumentaci odkazuje zadavatel, bylo rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 62 Af 109/2012, pro nepřezkoumatelnost závěrů zrušeno. Tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 3 As 63/2014, přičemž Nejvyšší správní soud se vyjádřil i k právě zadavatelem citovanému závěru předsedy Úřadu, kdy na druhou stranu argumentoval, že „v žádném případě nelze po dodavateli spravedlivě požadovat, aby se dohadoval, co v zadávací dokumentaci neurčitě formulovaným kvalifikačním požadavkem zadavatel míní.“ Nejvyšší správní soud pak „vzdělání technického směru“ označil za pojem připouštějící různé výklady a na příkladech uvedl, že „řada oborů z povahy věci ‚technického‘ směru, jak je obsah tohoto pojmu vnímán v běžném slova smyslu, jako například strojírenské či stavební obory, by z hlediska předmětu plnění veřejné zakázky nebyla vhodných, avšak striktně vzato by naplňovaly onen kvalifikační předpoklad na ‚vzdělání technického směru‘.“ Na citovaný rozsudek poukázal již Úřad v bodech 58 a 60 napadeném rozhodnutí a sám na příkladech (bod 59 napadeného rozhodnutí) dovedl, že se jedná o pojem neurčitý, připouštějící různé výklady. Se závěry Úřadu se s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuji.
40. Z poskytnutých dodatečných informací č. 2, 13 a 17 rovněž vyplývá, že některým dodavatelům požadavek zadavatele na „vzdělání technického směru“ srozumitelný nebyl. Zadavatel však ani v rámci dodatečných informací tento pojem nijak blíže neupřesnil.
41. Rozporná se jeví i argumentace zadavatele, kdy na jedné straně opřel svou argumentaci o rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 17. 10. 2012, č. j. ÚOHS-R246/2012/VZ-19482/2012/310/IPs a následně v rozkladu namítal neaplikovatelnost rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 3 As 63/2014, neboť se dle zadavatele jednalo o zcela jinou skutkovou situaci, přitom daný rozsudek potvrzoval rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým bylo zrušeno právě zadavatelem citované rozhodnutí předsedy Úřadu. V dané věci se přitom jednalo též o požadavek konkrétního zadavatele na „vzdělání technického směru“. Uvedený zadavatel však ani v rámci dodatečných informací dostatečným způsobem daný pojem nevysvětлил.
42. Jak již bylo shora odkazem na judikaturu soudů konstatováno, zadávací dokumentace musí být jasná a srozumitelná. „Požadavek na transparentnost veřejné zakázky formulovaný v § 6 ZVZ, promítající se v dostatečně konkrétní a určitě formulované zadávací dokumentaci v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky (§ 44 odst. 1 ZVZ), je [...] zcela zásadní a je třeba jej vždy plně respektovat.“ (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 3 As 63/2014). Neurčitý požadavek pak nelze přičítat k tíži kteréhokoliv z dodavatelů nýbrž k tíži zadavatele. Proto argumentace, že se dodavatelé mohli v rámci žádosti o poskytnutí dodatečné informace zeptat, zda vzdělání konkrétních členů realizačního týmu splňuje podmínky zadavatele je nemyslitelná. Institut dodatečných informací má sloužit k vyjasnění zadávacích podmínek, pokud ale ani po získání dodatečné informace nedojde k vyjasnění podmínky (předpokladu), pak nelze takovou podmínku (předpoklad) hodnotit jinak, než jako podmínku (předpoklad) nezákonnou. Odpovědí na dotaz dodavatele ohledně konkrétních osob vyjasnil zadavatel sice svůj požadavek

k těmto konkrétním osobám, ale nikoliv meze a obsah celé takové podmínky (předpokladu) zadavatele vůči všem potenciálním uchazečům. Správná je pak i poznámka navrhovatele, že nejasnost zadávací podmínky nejen ovlivňuje okruh uchazečů, kteří mohou podat nabídku, nýbrž i rozhodování hodnotící komise, která má už jen kvalifikaci posuzovat podle zadavatelem stanovených zadávacích podmínek a nikoliv utvářet výkladové pravidlo, neboť v takové případě se vystavuje riziku porušení zásady zákazu diskriminace.

43. S ohledem na shora učiněné závěry, zejména pak s odkazem na výše uvedenou judikaturu správních soudů, nelze než přisvědčit Úřadu, že zadavatel užitím pojmu „vzdělání technického směru“ v zadávací dokumentaci bez jakéhokoli bližšího vymezení tohoto pojmu porušil zásadu transparentnosti zadávacího řízení.

K možnému ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky

44. Zadavatel dále v rozkladu poukázal na skutečnost, že Úřad nedostatečně posoudil otázku podstatného vlivu na výběr nejvhodnější nabídky, když vyšel pouze z hypotetických tvrzení, aniž by dostatečně posoudil skutkový stav věci.
45. K této námitce blíže uvádím následující. Podle § 118 odst. 1 Úřad zruší zadávací řízení nebo soutěž o návrh nebo jen jednotlivý úkon zadavatele, nedodrží-li zadavatel postup stanovený pro zadání veřejné zakázky nebo pro soutěž o návrh, *příčemž tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky nebo návrhu*, a dosud nedošlo k uzavření smlouvy na veřejnou zakázku. Na základě výše uvedeného je tedy zřejmé, že není nezbytné prokázat, že ke skutečnému podstatnému ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky fakticky došlo, ale postačí „pouhá“ eventualita, resp. potencialita, podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Z dikce zákona jasně plyne, že slovo „podstatně“ se vztahuje jak na skutečné ovlivnění (ovlivnil) tak i na potenciální možnost ovlivnění (mohl ovlivnit) výběru nabídky. K uložení nápravného opatření Úřadem postačí pouze potenciální možnost ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Úřad tedy není nucen zkoumat, zda k ovlivnění skutečně došlo či nedošlo, neboť z hlediska ustanovení § 118 zákona stačí pouhá možnost tohoto ovlivnění.
46. *Obiter dictum* k potencialitě podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější (i když v daném případě jako ke znaku správního deliktu dle § 120 odst. 1 zákona, ale závěry o potencialitě jsou přílehlavé i k § 118 odst. 1 zákona) se vyjadřuje např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, ze dne 25. 7. 2013, sp. zn. 9 Afs 78/2012, kde se Nejvyšší správní soud ztotožnil s názorem Krajského soudu v Brně publikovaným v rozsudku ze dne 26. 9. 2012, sp. zn. 31 Af 23/2012 a učinil závěr, že *„je podstatné znění ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona, dle něhož se zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku. Ze zákonného znění přitom expressis verbis plyne, že ke spáchání deliktu dojde, i pokud porušením zákona zadavatel pouze mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Ze zákona je tedy zřejmé, že postačí pouhá potencialita podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky“*.
47. V daném případě možnost podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky spočívala v netransparentním způsobu stanovení technického kvalifikačního předpokladu v zadávací dokumentaci, ten mohl zapříčinit, že někteří dodavatelé nabídku do zadávacího řízení nepodalí a nebylo přitom možné vyloučit, že tito by mohli zadavateli nabídnout výhodnější

plnění. V uvedeném směru není relevantní ani tvrzení zadavatele, že potencialita se „snižuje“ s rostoucí hodnotou veřejné zakázky. I zkušení dodavatelé se silnou zaměstnaneckou základnou musí mít postaveno najisto, co mají prokazovat v rámci kvalifikace, aby splnili podmínky zadavatele a vyhnuli se riziku, že jejich nabídka bude vyřazena pro nedoložení takového kvalifikačního předpokladu.

48. Na základě výše učiněných závěrů mám za to, že i naplnění této podmínky Úřad vyhodnotil správně.

K tvrzené újmě na právech navrhovatele a tvrzené účelovosti postupu navrhovatele

49. Předmětem správního řízení není zjišťování, zda navrhovateli skutečně vznikla újma nebo zkoumání účelovosti postupu navrhovatele, ale přezkoumání úkonů zadavatele, v nichž navrhovatel spatřuje porušení zákona, v jehož důsledku mu hrozí nebo vznikla újma na jeho právech, tj. i např. újma na právu podat nabídku v zadávacím řízení.

50. Jak již bylo shora dovozeno, v postupu zadavatele při zadávání veřejné zakázky byla shledána nezákonnost. Povinností zadavatele je přitom, jak správně Úřad podotýká v bodě 70 odůvodnění napadeného rozhodnutí, „zajistit co nejširší, férovou a transparentní soutěž o veřejnou zakázku“. Byly-li požadavky zadavatele v zadávací dokumentaci stanoveny tak, že způsobily různý způsob výkladu, pak újma na právech vznikla bezesporu i těm dodavatelům, kteří zvažovali účast v zadávacím řízení, pokud by byl postup zadavatele při zadávání veřejné zakázky v souladu se zákonem, ale pro nezákonnost zadávací podmínky (předpokladu) se soutěže o veřejnou zakázku nezúčastnili.

51. Pro úplnost doplňuji, že i navrhovatel sám se dotazoval v rámci dodatečných informací č. 13 a č. 17 k nejasně vymezenému kvalifikačnímu předpokladu „vzdělání technického směru“ a byl přesvědčen o jeho nezákonnosti, na základě čehož, po uvážení všech okolností, nabídku nakonec nepodal.

52. Námitky zadavatele týkající se nelogičnosti závěrů o újmě na právech navrhovatele a účelovosti postupu zadavatele proto považuji za irelevantní.

K principu právní jistoty a legitimního očekávání

53. Zadavatel dále namítá porušení zásady právní jistoty a legitimního očekávání a konstatuje, že pojem „vzdělání technického směru“ je běžně užíván, a to i v platné legislativě, jako příklady uvádí energetický zákon, zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, zákon o pojištění odpovědnosti vozidla, zákon o ochraně ovzduší a zákon o vnitrostátní plavbě a rovněž Úřad ve své rozhodovací praxi.

54. Principem právní jistoty se rozumí takový stav, kdy jsou objektivní právo i subjektivní práva fyzických a právnických osob dlouhodobě stabilní, jednotné, relativně jednoduché a předvídatelné, a je tak naplňováno legitimní očekávání fyzických a právnických osob. Ústavní soud ve své ustálené judikatuře mnohokrát konstatoval, jak ostatně připomněl zadavatel ve svém rozkladu, že ke znakům právního státu a mezi jeho základní principy neoddělitelně patří také zásada právní jistoty, přičemž její nezbytnou součástí je jak předvídatelnost práva, tak i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky tedy tzv. zásada legitimního očekávání, jejíž porušení navrhovatel namítá. Ta je upravena v § 2 odst. 4 správního řádu, dle kterého správní orgán dbá, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných

případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Zásadou legitimního očekávání se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, sp. zn. 6 Ads 88/2006, je uvedeno, že „*doktrína legitimního očekávání se vyvinula jak z konceptu rozumnosti (přiměřenosti), tak i z přirozeného práva. To, zda mohlo vzniknout legitimní očekávání, je pak zcela evidentně otázkou skutkovou. Určit, zda existovalo určité očekávání a zda takové očekávání bylo legitimní, vyžaduje zjišťovat mnoho skutečností. Jasná (pochybnosti nezbuzující) slova zákona samozřejmě předčí (překonají) jakékoliv očekávání, ať už vzniklo jakkoliv. Rovněž ohlášení relevantní změny praxe vylučuje veškeré očekávání založené na předchozích postupech. Obecně mohou být očekávání rozdělena do dvou skupin. Za prvé se jedná o očekávání procedurálního charakteru, kdy je přislíben určitý procedurální postup, který jinak není povinný. Druhým případem legitimního očekávání je očekávání meritorního či příznivého rozhodnutí orgánu veřejné moci. Procedurální očekávání jsou chráněna tím, že je vyžadováno, aby byl přislíbený postup dodržován. Očekávání týkající se meritorního rozhodnutí jsou zpravidla chráněna procesně např. tím, že je dotčené osobě rozšířena možnost vznášet námitky, než je její očekávání vyvráceno. Dotčené osoby tedy nemají nárok na příznivé rozhodnutí, ale musí být ochráněna jejich důvěra v to, že rozhodující orgán dostojí svým povinnostem. S ohledem na výše uvedené rozšířený senát uzavírá, že správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě.“* Ve svém rozsudku ze dne 16. 3. 2010, sp. zn. 1 Afs 50/2009, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že zásada legitimního očekávání slouží *de facto* k ochraně takové dobré víry účastníků řízení, která jim vznikne do okamžiku předmětného jednání, které je následně posuzováno správním orgánem.

55. V návaznosti na požadavek vycházející z § 2 odst. 4 správního řádu a její výše shrnutý výklad učiněný Nejvyšším správním soudem jsem proto nejdříve posoudil, zda zadavateli svědčilo tvrzené legitimní očekávání. Nejdříve konstatuji, že rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 63/2014-28, který se vyjadřuje k pojmu „vzdělání technického směru“ a který potvrzuje rozsudek Krajského soudu, jímž bylo zrušeno rozhodnutí předsedy ze dne 17. 10. 2012, č. j. ÚOHS-R246/2012/VZ-19482/2012/310/IPs, na kterém jediném (pominu-li prvostupňové rozhodnutí Úřadu, které bylo potvrzeno právě tímto zrušeným rozhodnutím předsedy Úřadu) účastník staví své legitimní očekávání, byl vyhlášen dne 30. 9. 2014, tedy ještě před zahájením zadávacího řízení na veřejnou zakázku. Již jen z uvedeného je zřejmé, že existenci svého legitimního očekávání zadavatel postavil na zrušeném rozhodnutí předsedy Úřadu, což mu mělo být známo již před zahájením zadávacího řízení. K tomu je třeba dodat, že právě to, že Úřad v napadeném rozhodnutí rozhodl v souladu se závazným právním názorem soudu, svědčí o dodržování principu právní jistoty a legitimního očekávání.
56. Rovněž skutečnost, že pojem „vzdělání technického směru“ je užíván obecně zákony upravující různé oblasti společenských vztahů, aniž by byl nějak blíže specifikován, svědčí spíše o širokém záběru tohoto pojmu než o jeho jednoznačnosti optikou zásad zadávacího řízení.
57. Vzhledem k výše uvedenému nelze námitce porušení principu právní jistoty a legitimního očekávání přisvědčit.

K námitce podjatosti

58. Co se týká námitky mé podjatosti, kterou zadavatel spatřoval v mediální prezentaci napadeného rozhodnutí mojí osobou, odkazují předně na znění § 14 odst. 6 správního řádu, dle kterého jsou ustanovení o podjatosti zakotvena v § 14 odst. 1 až 5 správního řádu vyloučena z aplikace na vedoucí ústředních správních úřadů.
59. Skutečnost, že Úřad je ústředním orgánem státní správy vyplývá z § 1 odst. 1 zákona č. 273/1996 Sb., o působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů, když dle § 1 odst. 3 téhož zákona stojí v čele Úřadu jeho předseda. Na základě uvedeného je tak nutno dojít k závěru, že předseda Úřadu jakožto vedoucí ústředního orgánu státní správy nemůže být ve smyslu § 14 správního řádu podjatý. Nad rámec kogentní a jednoznačně znějící právní úpravy poukazují např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2003, sp. zn. 6 A 90/2002, kde je na str. 10 uvedeno, cit.: „*Organizace správy přitom neumožňuje naplnit ustanovení o vyloučení vedoucích ústředních orgánů státní správy při řízeních o rozkladu i z toho důvodu, že není specializovaný nadřízený orgán, který by o vyloučení vedoucího ústředního orgánu státní správy rozhodoval a není nikdo, kdo by případně mohl místo vyloučeného vedoucího ústředního orgánu státní správy rozhodovat.*“
60. Kdyby tedy zákon připustil podjatost vedoucího ústředního orgánu státní správy, nebylo by možné rozhodnout o rozkladu proti rozhodnutí ústředního orgánu státní správy v případě vznesení předmětné námitky, neboť o rozkladu dle § 152 odst. 2 správního řádu rozhoduje výlučně ministr, resp. vedoucí ústředního orgánu státní správy. Dané osoby nad sebou nemají žádného nadřízeného ve smyslu správního řádu. Rovněž neexistuje jiný orgán s obdobnou kompetencí, na který by bylo možné věc přenést. Zejména v případě sankčních správních řízení by zřejmě docházelo k neřešitelným situacím, když se dá očekávat, že účastníci řízení by vznášeli účelové námitky podjatosti, aby dané řízení paralyzovali. Již vzhledem k výše sneseným tvrzením, zejména tedy s odkazem na znění § 14 odst. 6 správního řádu je nutné námitku podjatosti předsedy Úřadu zcela odmítnout.
61. Nicméně nad rámec výše uvedeného poznamenávám, že námitku podjatosti, i při nemožnosti existence mé podjatosti díky konstrukci podávané z § 14 odst. 6 správního řádu, by bylo nutné odmítnout pro její nedůvodnost. V posuzovaném případě totiž nejsou ani dány materiální předpoklady podjatosti či jakékoliv pochybnosti o možné podjatosti.
62. Podjatost je obecně chápána jako vztah k projednávané věci či účastníkům řízení (příp. jejich zástupcům), když lze mít důvodně za to, že pro tento vztah má daná osoba takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze důvodně pochybovat o její nepodjatosti.
63. Zadavatel se však ve svých námitkách omezil jen na skutečnosti prezentované v médiích, resp. tiskové zprávy uveřejněné na webových stránkách Úřadu, ze kterých dovozoval můj poměr k projednávané věci a můj vztah k němu, resp. jeho zástupci. Nikterak ovšem neindikoval můj jakýkoliv osobní vztah k němu. Rovněž můj vztah k věci a zájem na výsledku řízení. Samotná vystoupení předsedy Úřadu v médiích, kdy předseda toliko referuje o činnosti Úřadu, jsa jeho nejvyšším představitelem, nemohou materiálně zakládat stav jeho podjatosti jakožto osoby rozhodující výlučně o rozkladu proti referovanému rozhodnutí, neboť nevyvolávají žádný důvodný předpoklad, že by předseda Úřadu měl z titulu objektivní

prezentace rozhodovací činnosti Úřadu jakýkoliv osobní poměr k věci nebo účastníkům řízení. Z ničeho, co namítal zadavatel, nelze dovodit, že bych měl mít jakýkoliv subjektivní zájem na výsledku řízení.

64. Zde si dovoluji odkázat na velmi přílehlavý rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. 62 Ca 42/2007, kde je výslovně dokonce konstatováno, cit.: *„Proklamativní prohlášení vedoucího ústředního orgánu státní správy médiím v průběhu správního řízení sama o sobě nemohou ani materiálně zakládat stav podjatosti vedoucího ústředního orgánu státní správy coby úřední osoby rozhodující výlučně ve druhém stupni správního řízení, neboť sama o sobě nevyvolávají důvodný předpoklad v tom směru, že by vedoucí ústředního orgánu státní správy snad měl pro svůj osobní poměr k věci nebo k účastníkům správního řízení zájem na výsledku správního řízení ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu“*. V citovaném rozsudku krajský soud rovněž dovodil, že činnost Úřadu je mediálně sledovaná, když média očekávají vyjádření předsedy Úřadu k jednotlivým případům. Sluší se dodat, že v případě posuzovaném krajským soudem šlo o prohlášení předsedy Úřadu, která byla označena za proklamativní a byla pronesena ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí.
65. V nyní posuzované věci však nejde o žádná proklamativní vyjádření, ale o prosté referování o rozhodnutí Úřadu v prvním stupni, když z logiky věci je na místě, aby činnost Úřadu prezentoval v médiích zejména jeho předseda. Objektivní sdělení, jak bylo v prvním stupni rozhodnuto, nijak nezavdává předpoklad, že by předseda měl a priori někomu stranit či mít jakýkoliv subjektivní zájem na výsledku šetření. Zmínka vedoucího ústředního orgánu státní správy v médiích, jak daný úřad rozhodl v první instanci, nemůže být považována za důvod podjatosti příslušného vedoucího, neboť z toho nelze vůbec dovozovat jeho osobní zájem na výsledku řízení.
66. Velmi příhodný je v tomto ohledu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2010, sp. zn. 1 Afs 45/2010, kde Nejvyšší správní soud dovodil, že *„mediální prezentace výsledku rozhodovací činnosti má být ze strany správních orgánů obvyklým standardem. Média vyjádření předsedy žalovaného k jednotlivým případům očekávají.“* Podle Nejvyššího správního soudu samotná skutečnost, že vydané rozhodnutí doposavad není v právní moci, nic nemění na tom, že správní řízení přinejmenším v daném stupni bylo završeno a je na místě veřejnost o výsledku činnosti Úřadu informovat. Ve zmiňovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dokonce výslovně uvedl, že cit.: *„Správní úřad v demokratickém právním státě se nemůže podobat Zámku ze stejnojmenného Kafkova románu, o kterém nikdo nic neví, neboť je zahalen mlhou mlčení. Mediální prezentace činnosti orgánu veřejné správy (na rozdíl od paušálních a zaujatých hodnocení určitého jednání před započítím správního řízení nebo před jeho formálním ukončením) přispívá k realizaci ústavního postulátu, dle něhož státní moc slouží všem občanům (čl. 2 odst. 3 Ústavy), resp. zákonného principu, podle něhož veřejná správa je službou veřejnosti (§ 4 odst. 1 správního řádu).“* Závěrem ještě znovu odkazuji na již jednou citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2003, sp. zn. 6 A 90/2002, kde je napsáno, cit.: *„Obecně lze pak říci, že nelze dovozovat něčí podjatost z obsahu novinového článku v místním tisku“*.
67. Závěrem proto konstatuji, že námitka zadavatele stran mé podjatosti je nedůvodná, i kdyby ji správní řád umožňoval vznášet, neboť nejsou dány materiální předpoklady podjatosti, jak je náš právní řád konstruuje. Zadavatel nijak nezřejmil, v čem mělo nebo mohlo mé

vyjadřování pro média zpochybnit moji objektivitu pro následné rozhodnutí o rozkladu. Nenabídl k tomuto ani žádné důkazy. Samotná skutečnost, že předseda Úřadu o napadeném prvostupňovém rozhodnutí osobně informoval média, k úvaze o podjatosti předsedy Úřadu nestačí. Námitka zadavatele řízení proto není důvodná.

VI. Závěr

68. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval ve věci v souladu se zákonem a správním řádem, když posoudil případ ve všech vzájemných souvislostech a zhodnotil veškeré písemné podklady, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu.
69. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, nelze dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. Česká republika – Ministerstvo dopravy, nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha 1
2. Mgr. Petra Koutná, advokátka, AK Koutná, Slušná & Bělohávek v.o.s., Kostelní 875/6, 170 00 Praha 7

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy